(గత సంచిక తరువాయి)

రచిత మెదడంతా మొద్దుబారిపోయినట్లైంది.

నిజం అని తెలిసినా దేన్నైతే నమ్మడానికి యిష్టపడడంలేదో, ఆ సత్యం పిడుగుపాటులా కళ్ళముందు నిలిచినట్టయ్యింది.

నిస్తేజంగా, గాజుగోళీల్లా పాలిపోయిన కళ్ళతో అనసూయమ్మ శవం పక్కన కూలబడింది.

వసుధ ఫోన్ చేస్తే, రచిత, మాట్లాడకుండా ఏడుస్తూ ఉండటంతో, భయపడి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది.

పరిస్థితి తెలుసుకుని, వస్తూనే రచిత సెల్ నుంచి రామారావుకీ, మంగమ్మగారికీ ఫోన్ చేసి విషయం చెప్పింది. వాళ్ళు హుటాహుటిన బయల్దేరి వచ్చారు. దుర్గాపురంలోని స్నేహితులు, ముఖ్యమైన వాళ్ళకి మంగమ్మే ఫోన్లు చేసింది.

"నీకు నేనొక గుదిబండలా తయారయి పెద్దతనంలో కూడా సుఖంలేకుండా చేశాను. నీ కోరిక ఒక్కటి కూడా తీర్చలేకపోయాను" అని శోకాలు పెట్టి, ఏడుస్తూనే వుంది రచిత.

"మంచితనానికి మారుపేరు. అందుకే పువ్వులా రాలిపోయింది" అంటూ మంగమ్మ రచితని ఓదార్చే ప్రయత్నం చేసింది.

రామారావు తలకొరివి పెట్టాడు.

మాలతి, రామాయమ్మ మాత్రం రాలేదు. అయినా అవేమీ పట్టించుకునే పరిస్థితిలో లేదామె.

కంటికీ మింటికీ ఏకధారగా ఏడుస్తూనే వుంది.

మంగమ్మే పెద్దరికం వహించి అన్ని వ్యవహారాలూ చూసుకుంది.

"ఏడుస్తూ కూర్చుంటే పోయినవాళ్ళు వస్తారా?" అని కసిరి బలవంతంగా రచిత చేత నాలుగు మెతుకులు తినిపించింది.

కర్మకాండ కూడా రామారావే చేశాడు.

మధ్యలో ఒకసారి మాలతి వచ్చి వెళ్ళింది. ఆవిడ రచితను రమ్మనలేదు. పిలవనందుకు రచితా బాధపడలేదు.

అనసూయమ్మ నేతచీరలు, కళ్ళజోడు, చెప్పులు, వత్తులపెట్టెలాంటి వస్తువులు చూసినప్పుడల్లా రచిత మరింత దుఃఖం వచ్చేది.

"ఇంక నేనీ యింట్లో ఉండలేను పిన్నీ" మంగమ్మతో అంది ఒకరోజు.

"పెద్దకర్మ కాకుండా కదిలితే బావుండదు తల్లీ. ఒక్క రెండురోజులు ఓర్చుకో. ఎలాగూ యిల్లు ఖాళీచెయ్యాలిగా" అంటూ ఓదార్చింది. ఓదార్చటమే కాదు. ఆ పదిరోజులూ రచితకి తోడుగా ఆమెతోనే ఉండి, అన్నీ తానై చూసుకుంది కూడా.

బరిస్తా కాఫీ షాప్‌లో కూర్చుని రచిత కోసం ఎదురుచూస్తూ ఉన్నాడు సారంగ్.

ఐదు నిముషాల్లోనే ఆమె స్కూటీ పార్క్ చేసి వచ్చింది. అప్పటికే కాఫీలు టేబుల్ మీదకి చేరాయి.

"నిన్ను సాయం చేయమని అడగాలంటే కూడా చాలా ఇబ్బందిగా వుంది. నీ మంచితనాన్ని యూజ్ చేసుకుంటున్నట్టే అని నాకు తెలుసు..." కాఫీ కప్‌ని టేబుల్ మీద అటూ, యిటూ జరుపుతూ, మొహమాటంగా అంది.

"ప్లీజ్ రచితా! ఐ నో యూ! విషయం ఏమిటో చెప్పు.." అడిగాడు.

"మన ఎడ్మినిస్ట్రేషన్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లోగానీ, ఫ్రంట్ డెస్క్‌లో గానీ, జాబ్ ఒకటి తెలిసినావిడకి యిప్పించాలి."

"నీకు బాగా కావలసిన వాళ్ళా?"

"ఏమో నాకు తెలియదు. కానీ ఆవిడ మీద యిద్దరు పిల్లల భవిష్యత్తు ఆధారపడి వుంది."

"తప్పకుండా ఒకసారి నాతో మాట్లాడమను." నమ్మకంగా చెప్పాడు.

"థాంక్యూ.. ఐ యామ్ వెరీసారీ.. ఫర్ టర్నింగ్ యు డౌన్" సిన్సియర్‌గా చెప్పింది.

"సిల్లీగా మాట్లాడకు. ఎవ్రీథింగ్ ఈజ్ పార్ట్ ఆఫ్ లైఫ్.."

"మళ్ళా ఎప్పుడు కనిపించేది..?"

"ప్రస్తుతానికి రెండు నెలల తర్వాత జాబ్‌లో జాయిన్ అవుతానని చెప్పాను. వాళ్ళు సరేనన్నారు. అంతకన్నా ఎక్కువ ఆలోచించలేదు. బహుశా, రెండు నెలల తర్వాతే సిటీలో కనిపిస్తాననుకుంటా.. లెట్స్‌సీ" కాఫీ తాగడం పూర్తిచేసి లేచింది. వెనకాలే అతను కూడా వచ్చాడు.

"థాంక్యూ.." స్కూటీ దగ్గరకు వెళ్ళబోతూ అస్పష్టంగా అంది.

"ఎవ్రీథింగ్ ఈజ్ ఎ పార్ట్ ఆఫ్ లైఫ్.. అదృష్టవంతుడు, అంత ఈజీగా అన్నీ తీసుకోగలిగితే, నా జీవితం పూర్తిగా వేరేలా ఉండేది" అనుకుంటూ.. స్కూటీ స్టార్ట్ చేసింది.

రచిత యింటికి వచ్చేసరికి సామానంతా లారీలోకి ఎక్కిస్తున్నారు. రామారావు కూడా అప్పుడే వచ్చాడు.

"నువ్వు యింకోసారి ఆలోచించమ్మా. మీ పిన్నికి నేను నచ్చచెబుతాను." అడిగాడు అతను ఆఖరి ప్రయత్నంగా.

"మీకు యిబ్బందని కాదు. నేను ఉండలేను" అంది.

రామారావు మళ్ళీ మాట్లాడలేదు.

"యితన్ని ఒకసారి కలిసి మాట్లాడండి, పిన్నికి ఉద్యోగం వేయిస్తాడు. పిల్లల గురించిన దిగులు వుండదు మీకు." చెప్పి విజిటింగ్ కార్డు చేతిలో పెట్టింది.

ఆమె మంచితనం ముందు ఓడిపోయినట్టుగా తలవంచుకుని కార్డు జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

మంగమ్మ, ఆమె భర్త కూడా అక్కడే వున్నారు.

"పిన్నీ యివిగో అపార్ట్‌మెంట్ తాళాలు అడ్వాన్స్ కాక రెండు నెలల అద్దెకూడా ముందే యిచ్చేశాను. సామాను సర్దించాక, తాళాలు నీ దగ్గరే వుంచు."

"ఏమిటో హాయిగా వచ్చిన ఉద్యోగం చేసుకుంటూ పడివుండక... మళ్ళా ఆ పల్లెటూరు పోతానంటావు. కానీ, నీ యిష్టం" తాళాలు చీరకొంగుకి ముడివేసుకుంటూ అంది.

"నువ్వు చేసిన సాయానికి థాంక్స్ ఎలా చెప్పుకోవాలో కూడా తెలియడం లేదు." అంటూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుని మంగమ్మను కౌగలించుకుంది.

హరిప్రసాద్ యిల్లు, అతిథులతో సందడిగా వుంది. పార్టీ హాల్‌లో మ్యూజిక్‌తో బాటు, మందుగ్లాసుల చప్పుళ్ళు, నువ్వులు, డాన్సులు కేరింతలతో సందడి చేస్తున్నారు వచ్చినవాళ్ళు.

సియానా స్పెషల్‌గా డిజైన్ చేయించబడిన మోడ్రన్ అవుట్ ఫిట్‌లో సెంటర్ ఆఫ్‌ది ఎట్రాక్షన్‌గా నిలిచింది.

"మెనీ, మెనీ హాపీ రిటర్న్స్ ఆఫ్ ది డే." అంటూ, సియానాను విష్ చేసి, అభీ కోసం చూస్తున్నారు వచ్చినవాళ్ళు. అది ఒక రకంగా అభినవ్‌కి అభినందనలు తెలిపే పార్టీలా ఉంది.

"షెరోనా టెక్‌ని మొదట పి.కె గ్రూప్స్‌లోకి మెర్జ్ చేస్తానన్నవాడు.... యిప్పుడు వేరే కంపెనీలని షెరోనాకి మెర్జ్ చేశాడు. త్వరలోనే నా మేనల్లుడు పి.కె గ్రూప్స్‌కి పారలల్‌గా యింకో గొప్ప కంపెనీని నిలబెడతాడు" సంతోషంగా, గర్వంగా చెబుతున్నాడు హరిప్రసాద్.

బఫే.. డ్రింక్స్.. మ్యూజిక్.. ఎంజాయ్ మెంట్‌కి కొదవలేదు.

ఆ రోజు శకుంతలాదేవి కూడా చాలా సంతోషంగా వుంది. సాంప్రదాయబద్ధంగా వుండే ఆమెకి ఈ పార్టీలూ, గెట్ టు గెదర్‌ల్లాంటివి యిష్టం వుండవు.

అదంతా గురుప్రీత్ స్టైల్. హరిప్రసాద్ యింట్లో కనీసం నెలకి ఒక్క పార్టీ అన్నా జరుగుతూ వుండేది గురుప్రీత్ బ్రతికివున్నప్పుడు.

ఆ తర్వాత ఆ యిల్లు కళావిహీనంగా అయిపోయింది. చాలారోజుల తర్వాత మళ్ళా ఆ యింట్లో సందడి నెలకొంది. ముఖ్యంగా హరిప్రసాద్ నవ్వుతూ, మనుషుల్లో కలిసిపోవడం ఆమెకు ఆనందంగా వుంది.

"ఇదే మంచి సమయం పార్టీ అయిపోతూనే, అన్నయ్యతో పెళ్ళి విషయం కదపాలి" అని నిశ్చయించుకుంది.

"హాయ్..ఁ " ఆలస్యంగా వచ్చిన చైతన్యని, చేతిలోని షాంపైన్ గ్లాసు ఒరిగిపోకుండా బాలెన్స్ చేస్తూ సుతారంగా హగ్ చేసింది సియానా.

"మై బెస్ట్ విషెస్ టు యూ... యూ లుక్ గార్జియస్..."

"థాంక్యూ.. అదిగో నీ ఫ్రెండ్ అక్కడున్నాడు.." అంటూ అభీ నిలుచున్న వైపు చూపించి, యింతలో మరొకరు పలకరించడంతో బిజీ అయిపోయింది.

డ్రింక్ టేబుల్ దగ్గర నిలబడి ఉన్న అభీ దగ్గరకు వెళ్ళాడు చైతన్య.

"కూల్ డ్రింక్ పట్టుకున్నావ్. విచిత్రంగా.." అని నవ్వుతూ టేబుల్ మీద గ్లాసులోకి వైన్ ఒంపుకున్నాడు.

"జస్ట్ లైక్ దట్.. అంతే" అన్నాడు అతను యిబ్బందిగా నవ్వుతూ.

"అర్థమైందిలేరా..! ఒక్కసారి వాంతి అయితేనే మందు మానేశావా? లేక వారం రోజులు డ్రింక్ చేయవద్దని రచిత కండిషన్ పెట్టిందని.. దాన్నే కంటిన్యూ చేస్తున్నావా?" కొంటెగా అన్నాడు.

అభినవ్ నవ్వాడు.

"షి ఈజ్.. లవ్లీ.." గుర్తుతెచ్చుకుంటున్నట్టుగా అన్నాడు చైతన్య.

అభీ ఆలోచనల్లో పడిపోయినట్టుగా ఒక నిముషం మాట్లాడలేదు.

"పూర్ గర్ల్.. వారం క్రితం, నాన్నని ఫిజియోథెరపిస్ట్ దగ్గరకి తీసుకువెళుతున్నప్పుడు కనిపించింది. వాళ్ళ అమ్మమ్మ చనిపోయిందట. దిగులుగా, సర్వం కోల్పోయినట్టే అయిపోయింది.."

"ఓ... మైగాడ్.. ఎన్నాళ్ళైంది ఆవిడ చనిపోయి..?" ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

"రెండువారాలపైనే అయ్యింది. యింకా నీకు తెలుసనుకున్నాను.."

"నో...నో...నాకు తెలియదు."

"ఐ..నో.. నీకు తెలిస్తే ఆమెని తప్పక కలిసేవాడివే, అదే అనుకున్నాను. యిప్పుడామె మన కంపెనీలో జాబ్ చేయడంలేదు.."

"వ్వాట్.. నాకసలు ఏ విషయము తెలియదు.." చైతన్య చెబుతున్న విషయాలన్నీ విన్న తర్వాత అభినవ్ ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాడు.

దుర్గాపురంలో, తమ పాత యింటికి కాస్త దూరంలో బాబూరావు చూపించిన యింట్లోనే దిగింది రచిత. వచ్చేటప్పుడు రావలసినవి కొద్ది సామాను మాత్రం వెంట తెచ్చుకుంది.

ఆమె వచ్చిన రెండోరోజే అనసూయమ్మగారి యింటి కాంపౌండ్ వాల్ పడగొట్టేశారు. అది చూసి నిశ్శబ్దంగా నిట్టూర్చిందామె.

అనసూయమ్మ మరణం కన్నా ఎక్కువగా యింకే విషయమూ బాధించలేకపోయిందామెని.

అలవాటైన పరిసరాలు, అందమైన ప్రకృతి, స్వచ్ఛమైన గాలి ఊరట కలిగించాయి మనసుకి.

ప్రొద్దున్న సిద్ధివినాయకుడి గుడికి వెళ్ళి, కోనేటిగట్టున కూర్చుని సూర్యోదయం తిలకించడం, గన్నేరుపూలు కోసి దండగుచ్చి దేవుడికి సమర్పించి, ప్రదక్షిణలు చేసి రావడం ఆమె మొదటి కార్యక్రమం.

మధ్యాహ్నం తెలిసినవాళ్ళు వచ్చి పరామర్శించిపోతూ వుంటారు.

సాయంకాలం పూట, డాబా మీద చుట్టుపక్కల పిల్లలకి సంగీత పాఠాలు నేర్పిస్తూ కాలక్షేపం చేస్తూ వుంటుంది.

పిల్లలు వచ్చే వేళకి మేడమీద శుభ్రం చేసి, చాపలు పరిచి, శృతి బాక్సుని పరిక్షిస్తూ వుంది రచిత.

"రచితమ్మా.." అంటూ బాబూరావు మేడమీదకి వచ్చాడు.

"ఇదివరకు యిల్లు కొన్నవాళ్ళు, ఇంకా కట్టకుండానే వేరే పార్టీకి అమ్మేశారట. ఈసారి మనం ప్రయత్నిస్తే పని జరుగుతుందేమో! అడగమంటావా?" అన్నాడు.

డాబామీద నుంచి తమ పాత యింటివైపుకి చూసిందామె. ముంగిట్లో ఉన్న నందివర్ధనం, జాజితీగెలతో సహా అంతా స్పష్టంగా కనిపిస్తూ వుంది. కాంపౌండ్‌వాల్ నేలమట్టమై యిటుకరాళ్ళు, సిమెంటు పెచ్చులు చిందరవందరగా పడివున్నాయి.

"ఇల్లు పూర్తిగా నేలమట్టం కాకపోవడానికి, బాబూరావు చెప్పినదే అయివుంటుంది" అనుకుంది.

"వద్దు బాబూరావుగారూ.. అమ్మమ్మ కోసం ఆ యిల్లు కొనాలనుకున్నాను. కానీ, యిప్పుడు దేనికోసం ఆరాటపడి, పరిగెత్తే పరిస్థితిలో లేను. నాకోసం మీరు చాలా శ్రమపడ్డారు." అంటూ చేతులు జోడించింది.

చీకటి పడబోతుండగా పిల్లలందరూ వెళ్ళిపోయారు. చాపలు చుట్టి, కిందకు రాబోతుండగా రచిత సెల్‌ఫోన్ మోగింది.

"హలో.. ఎలా వున్నావు?" అవతలి నుంచి వసూ గొంతు.

అమ్మమ్మ చనిపోవడంతో రచిత వసుధ పెళ్ళికి వెళ్ళలేదు. వసూ మాత్రం తప్పకుండా రెండురోజులకోసారి ఫోను చేస్తూనే వుంది.

"బాగానే వున్నాను. సాత్విక్ ఎలా వున్నాడు?"

"ఇంకెలా వుంటాడు. నా చేతిలో పడ్డాక" పకపకా నవ్వింది.

"అన్నట్టు, ఒక విషయం చెప్పాలి నీతో" హఠాత్తుగా వసూ గొంతు సీరియస్‌గా మారిపోయింది.

"చెప్పు.. ఏమిటో"

"నీతో ఈ విషయం యిప్పుడు చెప్పటం వల్ల ఉపయోగంలేదు. కానీ ఉండబట్టలేక చెబుతున్నాను."

"అబ్బా.. సస్పెన్స్‌తో చంపక.. త్వరగా చెప్పు" ముద్దుగా విసుక్కుంది.

"మీ ఊళ్ళో నువ్వు యిల్లు కొనలేకపోవడం, కేవలం యాదృచ్ఛికం అనుకుంటున్నావు కదూ.."

వసుధ చెప్పబోయే విషయానికి రచిత కళ్ళు విస్మయంతో పెద్దవి అయ్యాయి.

"కానేకాదు. కావాలనే నీకు దక్కకూడదని పనిగట్టుకుని చేశారు. అది కూడా ఎవరోకాదు సియానా, వాళ్ళమ్మ గుర్‌ప్రీత్. అభీ మీ యింట్లో వారం రోజులపాటు ఉన్నాడని తెలిసి గుర్‌ప్రీత్ మీ పుట్టుపూర్వోత్తరాలన్నీ కూపీ లాగిందట. మీ యిద్దరి మధ్య ఏర్పడిన ఫ్రెండ్షిప్ ముందు ముందు ఎటువైపుకి దారితీస్తుందో అని ఒక కంట కనిపెడుతూనే ఉన్నారట. బహుశా.. సియానా కూడా తల్లిబాటలోనే అభీని కట్టుదిట్టాల్లో పెట్టుకోవడానికే నీ జాబ్ తీసేయించిందనిపిస్తోంది."

"నేను వింటున్నది నిజమేనా?" రచితకి నమ్మబుద్ధి కాలేదు.

వసూ మళ్ళీ చెప్పడం మొదలుపెట్టింది.

"మొదట గుర్‌ప్రీత్ తన పర్సనల్ సెక్రటరీకి ఈ పనులన్నీ పురమాయించింది అని చెప్పారు. నీ మీద నిఘా వేయడం, నిన్ను ఏడిపించడం, నీకు అభీకి పరిచయం ఎంతవరకు ఉందో కనిపెట్టడం లాంటివి. హఠాత్తుగా ఆవిడ చనిపోయాక కూడా ఆమె డైరెక్షన్స్‌ని బట్టి ఆమె మేనేజర్ పనులన్నీ పూర్తిచేసుకుంటూ పోయాడని చెప్పుకుంటున్నారు.

అభీ మీద ఎవరి నీడపడినా, అతని మనసులో యింకొకరి పట్ల సాఫ్ట్ కార్నర్ ఉన్నా కూడా భరించలేదు సియానా.. చిన్నపామయినా, పెద్ద కర్రతో కొట్టాలనేదే తల్లీ కూతుళ్ళ స్ట్రాటజీ. మీరు సానుభూతితో అభీకి ఆశ్రయం యిచ్చారు. అదే మిమ్మల్ని యిబ్బంది పెట్టింది"

"పిచుక మీద బ్రహ్మాస్త్రం అన్న మాట" రచిత నీరసంగా నవ్వింది.

"అయినా, యిప్పుడు తెలుసుకుని ఏం ప్రయోజనం. ఆ యిల్లు బేరం చేసిన మేనేజర్ సాత్విక్ ఫ్రెండ్ అని, మా పెళ్ళయ్యాక తెలిసింది. మొన్న రియలెస్టేట్ మాటల మధ్య "ఈ మధ్యే ఒక డీల్ క్లోజ్ చేశాను" అంటూ దుర్గాపురం సంగతులు చెప్పుకొచ్చాడు.

నాకు అనుమానం వచ్చి మరిన్ని వివరాలు అడిగాను. కొంత చైతన్యద్వారా, కొంత మన ఆఫీసులో విషయాలు పైకి చేరేసినవాళ్ళద్వారా పార్టులు, పార్టులుగా కథ అర్థమైంది."

"పోనీలే.. యిప్పుడు ఏమైందని.. కొత్త జాబ్ వచ్చింది. అమ్మమ్మ లేదన్న దిగులు తప్ప నాకేమీ లోటులేదు" నిర్వేదంగా అంది.

"ఫూల్‌లా మాట్లాడకు. ఎవరికో భయపడి నీ సంతోషం ఎందుకు వదులుకోవాలి? నీకు అభీ అంటే యిష్టంలేదూ? నువ్వు చెప్పకపోయినా నాకు తెలుసు. జాగ్రత్తగా విను. అతనికీ నువ్వు అంటే యిష్టమైతే వెర్రిమొర్రి ఆలోచనలు చేయక పెళ్ళికి ఒప్పుకో" దాదాపుగా బెదిరిస్తున్నట్టే చెప్పింది.

రచిత పేలవంగా నవ్వింది.

"తనికి యిష్టం అయితే ఆ రోజు సమాధానం చెప్పకుండా నిర్లక్ష్యంగా ఎందుకు వెళ్ళిపోయాడు?" బాధగా నిట్టూర్చింది.

వద్దన్నా అభీని గురించిన ఆలోచనలు వెంటాడుతూనే ఉన్నాయామెకి.

"అతని గురించి ఆలోచిస్తే జాలివేస్తుంది కూడా. అతి జాగ్రత్త కొద్దీ అతని చుట్టూ అల్లుతున్న వలలు పాపం. ఎవరినైనా కట్టిపడేయాలనుకోవడం ఎంత మూర్ఖత్వం?" ఆ రాత్రంతా ఈ విషయమే మనసులో మెదులుతూ వుంది.

"మెడలోకి ఒక్క నగన్నా కొనుక్కోలేదా? ఏమిటో ఈ కాలం పిల్లలు" మంగమ్మ రచితని ఎగాదిగా చూస్తూ అంది.

ఇదివరకు అయితే, యిలాంటి మాటలకి రచితకి కోపం వచ్చేదే కానీ, మంగమ్మ మనసు అర్థం అయ్యాక కోపం రావడంలేదు.

"ఇలా బాగోలేదా? యిప్పుడేం చేద్దామంటావు పిన్నీ?" అని అడిగింది అమాయకంగా.

"నా పచ్చరాళ్ళ నెక్లెస్ వేసుకో. అది నేను వేసుకుందామని తెచ్చుకున్నాను. కానీ, నీ ఒంటిమీదైతే యింకా బావుంటుంది" అంటూ బ్యాగ్‌లో నుంచి నగలపెట్టె తీసి చూపించింది.

తన పెళ్ళిచూపులకి మంగమ్మ తెచ్చుకున్న నగలు చూసి రచితకి నవ్వొచ్చింది. నెమలి పింఛం రంగు చీరకి ఆకుపచ్చ బోర్డర్ ఉన్న పట్టుచీర, దానిమీదకి అతికినట్టుగా సరిపోయింది మంగమ్మ పెట్టిన రాళ్ళ నెక్లెస్. రెండు చేతులకీ బంగారు గాజులు వేసుకుని, చిక్కగా కట్టిన విరజాజుల దండ నాలుగు వరుసలుగా వాలుజడలో తురుముకుని అందంగా తయారైంది.

"చక్కని చుక్కలాగా వున్నావు. నా దిష్టే తగిలేటట్టుంది" అంటూ కాటుక తీసి, రచిత ఎడమచేతి మీద చుక్క పెట్టింది. రామారావు పళ్ళు, స్వీట్స్ తీసుకుని వచ్చాడు.

అనసూయమ్మకి మంగమ్మ చెప్పిన సంబంధం వాళ్ళు రుచితను చూసుకోవడానికి వస్తున్నారు.

"మీ అమ్మమ్మ నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుంటాను అని చెబితేనే బోల్డు సంబరపడిపోయింది. ఆ మూడుముళ్ళు కూడా పడితే, ఏ లోకంలో ఉన్నా ఆమె ఆత్మ శాంతిగా వుంటుంది" అని శతపోరి రచితను ఒప్పించింది. అబ్బాయి పేరు రాఘవేంద్ర. అతనితో బాటు అతని అమ్మా నాన్నా, చెల్లెలు కూడా వచ్చారు.

చదువు, అందంతో బాటు ఉద్యోగం కూడా ఉన్న రచిత నచ్చినట్టుగా అతని మొహమే చెబుతుంది.

"అమ్మాయికి సంగీతం కూడా బ్రహ్మాండంగా వచ్చు. దుర్గాపురం విశ్వనాథ శాస్త్రిగారని గొప్ప విద్వాంసులు. ఆయన దగ్గర నేర్చుకుంది" మంగమ్మ చెప్పింది.

వాళ్ళెవరికీ కర్ణాటక సంగీతం అంటే పెద్దగా ఆసక్తి ఉన్నట్టులేదు. ఊరికే విని "ఊ" కొట్టారు.

(ముగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments